

ЩАСЛИВЕ МІСЦЕ

НОТТС-ГАРБОР, МЕН

Б УДИНОК НА СКЕЛЯСТОМУ УЗБЕРЕЖЖІ; нефарбована соснова підлога, вікна майже завжди відчинені. Бриз несе пахощі хвойних дерев і солоної води, білі ляні фіранки здіймаються в лінивому танці. Булькотіння кавоварки і перший глибокий вдих холодного океанського повітря, коли ми виходимо в потужний каменем дворик із паркими чашками в руках.

Мої подруги: ставна медововолоса Сабріна і тендітна як тростинка Клео — з маленькою срібною сережкою в носі й африканськими косичками, фарбованими омбре. Мої найдорожчі люди у світі з часів першого курсу в Коледжі Меттінглі.

Мені досі в голові не вкладається, як це ми не були знайомі ще раніше і як нашу трійцю звела у Вермонті непово-

ротка житлова комісія. Найважливіші в моєму житті дружби постали завдяки рішенням незнайомих, випадковості. Ми не раз жартували, що поселити нас разом — це, певно, якийсь експеримент на держзамовлення. Формально то було безглуздям.

Сабріна виросла в заможній сім'ї на Мангеттені, вдягалася точно як Одрі Гепберн і мала повні полиці Стівена Кінга. Клео — художниця з Нового Орлеана, донька мало відомого музичного продюсера і справді відомої есеїстки. У коледжі вона з'явилася в заляпаному фарбами комбінезоні й вінтажних мартінсах.

І я — дівчина з півдня Індіани, донька вчителя та рецензентки стоматолога. Я потрапила в Меттінглі, бо цей невеличкий, однак престижний гуманітарний виш виділив мені найбільшу фінансову допомогу — що чимало важило для абітурієнтки медичного, яка планувала присвятити навчанню наступне десятиріччя.

Під кінець першого вечора в спільній кімнаті ми вже сиділи рядком у Сабріни на ліжку й дивилися «Безголових» на її ноутбуку, поїдаючи попкорн і желейних черв'яків у збалансованій пропорції. Під кінець наступного тижня Сабріна організувала персоналізовані футболки за мотивами нашого першого внутрішнього жарту.

На її футболці було написано: «Незаймана і не вміє водити».

На моїй: «Незаймана і ВМІЄ водити».

А в Клео: «Займана, зате вправна водійка».

Ми постійно носили ті футболки, але тільки в гуртожитку. Я любила нашу затхлу кімнату у великій неоковирній будівлі, обшитій білою вагонкою. Любила тинятися втрьох довколишніми полями й лісами; любила перший

день осені, коли можна було робити домашку з відчиненими вікнами, попиваючи масалу чи безкофеїнову каву з кленовим сиропом, вдихаючи запах листя, яке вже всихало й опадало з гілок. Любила малюнок наших із Сабріною оголених натур — курсову роботу Клео з пластичної анатомії, яку вона повісила на дверях, тож це було останнє, що ми бачили, ідучи на пари. А ще приклеєні з обох боків дверей полароїдні знімки: наша трійця на вечірках, на пікніках, у міських кав'ярнях.

Я любила знати, що Клео поглинута роботою, коли вона зав'язувала косички кислотно-салатовою гумкою, а її одяг тхнув скипидаром. Любила, як Сабріна гиготіла, закинувши голову, коли читала щось особливо жахливе, і хвицала обліжку лоферами в стилі Грейс Келлі. Любила сидіти над підручниками з біології — у мене постійно закінчувалися маркери, бо *все* здавалося таким важливим, — а коли застрягала на якомусь завданні, робила перерву й віддраювала кімнату від і до.

Рано чи пізно тиша неодмінно уривалася, і ми безтямно хихотіли з повідомлень від потенційної нової дівчини Клео; або щиро зойкали, ховаючи очі за пальцями, від слешера, який увімкнула Сабріна. Ми були *гучними*. Доти я ніколи не бувала гучною. Я росла в тихому домі, де крики траплялися хіба що тоді, коли моя сестра заявлялася з новим сумнівним пірсингом, новим об'єктом закоханості або з тим і тим нараз. Після криків завжди западала ще пронизливіша тиша, тому я щосили старалася тим крикам запобігти: я *ненавиділа* тишу, кожна секунда якої наводила на мене жах.

Найкращі подружки відкрили мені новий різновид тиші: умиротворену безмовність, коли знаєте одна одну так добре, що немає потреби заповнювати простір абичим. І новий

різновид гучності: шум як святкування, коли переповнюється радістю бути живою тут і зараз.

Я не могла уявити більшого щастя, іншого місця, яке так сильно любила б.

Доки Сабріна не привезла нас сюди, у свій родинний літній будинок на узбережжі штату Мен. Доки я не зустріла Вейна.

2

РЕАЛЬНІСТЬ

ПОНЕДІЛОК

«**П**ОДУМАЙТЕ ПРО СВОЄ ЩАСЛИВЕ МІСЦЕ», — наставляє спокійний голос у моєму вусі.

«Уявіть його». Перед заплющеними очима плюскотить мерехтлива блакить.

«Чим воно пахне?» Вогкими скелями, морською водою, маслом, що шкварчить у фритюрниці, бризками лимонного соку на кінчику язика.

«Що ви чуєте?» Сміх, удари хвиль об стрімчаки, шурхіт відпливу об пісок і каміння.

«Що ви відчуваєте?» Сонячне світло всюди. Не лише на моїх голих плечах чи на маківці, а й *усередині*: всеосяжне тепло, що приходить тільки в дуже правильному місці з дуже правильними людьми.

Під час зниження літак вкотре трясеться.

Я стримую зойк і впиваюся нігтями в бильця крісла. Загалом я не боюся літати. Але саме в *цей* аеропорт щоразу прибуваю на маленькому літачку, який, здається, зібрали з брукхту і склеїли скотчем.

У застосунку для медитацій невчасно западає затяжна тиша, тож я повторюю сама собі: «Гаррієт, думай про своє щасливе місце».

Піднімаю шторку ілюмінатора. Серце тріпоче від безмежної, осяйної небесної широчині — й уявляти нічого не треба. Є кілька місць і спогадів, до яких я подумки повертаюся, щоб заспокоїтись, однак *це* місце перше в рейтингу.

Це явно психосоматичне, однак я раптом *можу* вловити його запах. Я *чую* відлуння галасливих мартинів, що кружляють у повітрі. *Відчуваю* на дотик, як бриз куйовдить волосся. Відчуваю на смак крижане пиво й стиглі чорниці.

За лічені хвилини я — після найдовшого року свого життя — возз'єднаюся зі своїми найулюбленішими людьми в нашому найулюбленішому місці.

Літак гуркотливо торкається посадкової смути. Кілька пасажирів позаду вибухають оплесками, я виймаю з вух навушники — і тривожність облітає з мене, мов парашутики насінин з кульбаби. Мій сивуватий сусід, який хропів увесь цей карколомний рейс, кліпає спросоння.

Він дивиться на мене з-під білих кошлатих брів і крекче:

— Ви на Фестиваль лобстерів?

— Ми з друзями щороку на нього з'їжджаємося.

Киває.

— Не бачилися з минулого літа, — додаю.

Сусід гмикає.

— Ми вчилися разом, але тепер живемо в різних місцях, важко підлаштувати графіки.

Його знуджений погляд говорить: «Я поставив одне запитання з варіантами “так” або “ні”».

Зазвичай я розцінюю себе як чудову попутницю. Я радше досиджуся до циститу, ніж попрошу когось підвестись, аби скористатися вбиральною. Зазвичай я навіть не буджу людину, якщо вона засне на моєму плечі, пускаючи слину мені на груди.

Я тримала для незнайомців немовлят і пердливих псів-терапевтів. Я відкладала навушники заради чоловіків середнього віку, які повмирали б, якби не поділилися своїми життєвими історіями. Я зупиняла стюардесу й просила паперовий пакет для сусіда-підлітка, який повертався з весняних канікул, коли той почав зеленіти.

Тож я цілком усвідомляю, що цей чоловік аж ніяк не хоче слухати про мої плани на чарівний тиждень із друзями, однак я така збуджена, що не можу спинитися. Доводиться прикушувати губу, щоб не заспівати «Vacation» гурту The Go-Go's просто в невдоволене сусідове лице, поки триває нестерпно повільна висадка.

Забираю свою валізу з пошарпаної багажної каруселі й виходжу надвір, наче жінка з реклами тампонів: нестримно радісна, прекрасна, з відчуттям нереального комфорту, готова до будь-яких фізичних навантажень — зокрема, але не тільки, грати в боулінг із друзями чи проїхатися на коркошах у помірно вродливого юнака, який пройшов кастинг на роль мого хлопця.

Словом, я *щаслива*.

Заради *цієї* миті я витримувала невдячні зміни в лікарні й нерідко — подальші безсонні ночі.

Попереду тиждень життя, наповненого білим сухим вином, соковитими сендвічами з лобстером — і сміхом з друзями, доки сльози потечуть по щоках.